

A KÚRIA mint felülvizsgálati bíróság

Kfv. II. 37. 067/2014/6. szám

A Kúria a Dr. Izsó István ügyvéd (**cím**) által képviselt **Felperes (Felperes címe)** felperesnek a ... által képviselt Bevándorlási és Állampolgársági Hivatal (1111 Budapest, Budafoki út 60.) alperes ellen idegenrendészeti ügyben hozott közigazgatási határozat bírósági felülvizsgálata iránt indított perében, a Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 2013. október 8. napján kelt 3.K.31.135/2013/8. számú jogerős ítélete ellen a felperes által 11. sorszám alatt benyújtott felülvizsgálati kérelem folytán az alulírott napon tartott tárgyaláson meghozta az alábbi

ítéletet:

A Kúria a Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 3.K.31.135/2013/8. számú ítéletét hatályában fenntartja.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg az államnak - külön felhívásra - 70.000 (hetvenezer) forint felülvizsgálati illetéket.

Az ítélet ellen további felülvizsgálatnak helye nincs.

Indokolás

A felperes mongol állampolgár, aki 1997. évben érkezett hazánkba eredetileg magáncéllal, majd 2001. január 2. napjáig érvényes munkavállalási célú tartózkodási engedélyt szerzett. Ezt követően a felperes kiutasítás hatálya alatt állt, ezalatt kérelmére több menekültügyi eljárást is lefolytattak. Újabb, keresőtevékenység folytatása céljából 2011. évben kiállított tartózkodási engedélye 2013. március 21. napjáig volt érvényes, annak alapjául a **K. Kft.**-nél folytatott munkaviszonya szolgált.

A felperesi munkáltató az idegenrendészeti hatóság ellenőrzése során úgy nyilatkozott, hogy a felperes nem dolgozik a Kft.-nél.

Az elsőfokú idegenrendészeti hatóság 2012. július 31. napján kelt 106-1-37149/1/2012-T. számú határozatával a harmadik országbeli állampolgárok beutazásáról és tartózkodásáról szóló 2007. évi II. törvény (a továbbiakban: Harmtv.) 13.§ (1) bekezdés d), f) és g) pontjai, a 18.§ (1) bekezdés a) pontja alapján a felperes tartózkodási engedélyét visszavonta, mivel a felperes magyarországi tartózkodási célját nem igazolta, nem rendelkezett tartózkodása teljes időtartamára a megélhetés és a lakhatás, kiutazás biztosítására elégséges anyagi fedezettel, valamint az egészségügyi

ellátása teljes körére nézve nem minősült biztosítottnak.

A felperes fellebbezése folytán eljáró alperes a másodfokú eljárásban ismételten vizsgálta a tényállást, hiánypótlási felhívást adott ki arra tekintettel, hogy a felperes csatolta munkaszerződését és a Kft.-nél történő folyamatos munkavégzésre hivatkozott. A kiadott hiánypótlási felhívásra a cég ügyvezetője írásbeli nyilatkozatában megerősítette, hogy a felperes nála dolgozik.

Az alperes a cég telephelyén és az ügyvezető által a tényleges munkavégzés helyeként megjelölt helyszíneken sikertelenül kísérelte meg ellenőrizni a felperes munkavégzését. Az alperes megállapította, hogy a felperes nem tesz eleget a Harmtv. 20.§ (1) bekezdésében rögzített feltételeknek. A felperes bár megtakarítást, annak pillanatnyi rendelkezésre állását igazolta, azt gyermeke felé fennálló tartási kötelezettségére is tekintettel az alperes a tartózkodás fedezeteként nem fogadta el. Az alperes 2012. november 29. napján kelt 106-T-17176/7/2012. számú határozatával az elsőfokú hatóság döntését kiegészített indokolással, hivatkozva a Harmtv. végrehajtására kiadott 114/2007.(V.24.) Kormányrendelet (a továbbiakban: Vhr.) 29.§ (2), (5), (6) és (7) bekezdéseire helybenhagyta.

A felperes keresetét az elsőfokú bíróság elutasította. Ítéletének indokolásában kifejtette, hogy az alperes maradéktalanul feltárta a tényállást, helyesen állapította meg, miszerint a felperes nem tudta igazolni, hogy Magyarországon kereső tevékenységet végez. Önmagában a felperes munkáltatója által a megrendelővel kötött szerződés nem igazolja a felperes részéről történt tényleges munkavégzést. Álláspontja szerint a felperes által csatolt banki igazolás a megtakarítás tartós rendelkezésre állását nem bizonyította, melynek mértékénél az eltartottak számára is figyelemmel kell lenni. Az elsőfokú bíróság - egyezően az alperessel - nem látta igazoltnak a felperes egészségügyi ellátásokra való jogosultságát sem.

A jogerős ítélet ellen előterjesztett felülvizsgálati kérelmében a felperes az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését és a kereseti kérelemnek megfelelő új határozat meghozatalát kérte. Álláspontja szerint az elsőfokú ítélet sérti a közigazgatási hatósági eljárás és szolgáltatás általános szabályairól szóló 2004. évi CXL. törvény (a továbbiakban: Ket.) 37.§-át, 50.§ (1) és (6) bekezdéseit, 72.§ (1) bekezdés ea-ec) alpontjait, 105.§ (2) bekezdését, valamint a Harmtv.) 13.§ (1) bekezdését, 18.§ (1) bekezdés a) pontját, 20.§ (1) bekezdését, továbbá a Vhr. 29.§-át, 59.§ (1) bekezdését. A felperes hivatkozott Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 24.K.31.728/2013/5. számú és 24.K.31.735/2013/5. számú ítéleteire, és arra, hogy munkavégzése érvényes munkaszerződéssel, a csatolt NAV bejelentőlappal igazolást nyert. Álláspontja szerint az alperes a tartózkodási engedély visszavonását a Harmtv. 20.§ (1) bekezdés

a) pontjára nem alapozhatta volna, mivel a munkavállalónak nincs ráhatása arra, hogy munkaadója el tudja-e látni folyamatosan munkával, vagy sem. Kifogásolta, hogy az alperes a NAV bejelentőlap ellenére alaptalanul állapította meg, hogy munkaviszonya megszűnt, abból a jövőben jövedelme nem származhat. Véleménye szerint az alperes tévedett banki megtakarításának értékeléskor is, mivel annak létét két alkalommal is igazolta, így a tartós rendelkezésre állásához nem fér kétség. Az eltartásra szoruló nagykorú gyermekkel kapcsolatban előadta, hogy gyermeke saját megtakarítással is rendelkezik, mely tény a hatóság szintén nem vizsgálta, megsértve ezzel a tényállás tisztázási kötelezettségét. Sérelmezte, hogy az alperes a vele kapcsolatos korábbi eljárásokból vont le hátrányos következtetéseket.

Az alperes felülvizsgálati ellenkérelmében az elsőfokú ítélet hatályában fenntartását kérte. Álláspontja szerint a jogerős ítélet nem jogszabálysértő, az abban foglalt álláspont több, más tanács által hozott elsőfokú ítéletben is a döntés alapjául szolgált. Hangsúlyozta, hogy azon jogértelmezés, miszerint a munkaszerződésnek megfelelő tényleges foglalkoztatás a jogszabály által támasztott feltétel, melyet a hatóság ellenőrizni köteles, ezekben az ítéletekben elfogadást nyert, melyet a Kúria ítéletei is megerősítettek. Az alperes fenntartotta azon álláspontját, miszerint a felperes a megtakarítás tartós rendelkezésre állását nem tudta igazolni, előadta továbbá azt is, hogy a jövedelem mértékénél az eltartottak számát figyelembe kell venni. Cáfolta, hogy a felperes előéletét terhére értékelte.

A felperes felülvizsgálati kérelme nem alapos.

A Kúria a jogerős ítéletet a felülvizsgálati kérelem keretei között vizsgálta felül a Polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (a továbbiakban: Pp.) 272.§ (2) bekezdése és a Pp. 275.§ (2) bekezdése alapján.

A Kúria álláspontja szerint az elsőfokú bíróság helyesen megállapított tényállásból helytálló következtetésre jutott az alperesi határozat jogszerűségével kapcsolatban, döntésével és indokaival a felülvizsgálati bíróság egyetért.

A Kúria a felülvizsgálati kérelemben foglaltakra tekintettel az alábbiakra mutat rá.

Az elsőfokú bíróság helytállónan állapította meg, hogy az alperes kellő körültekintéssel tisztázta a tényállást, melyet alátámaszt az is, hogy a másodfokú eljárásban is lefolytatott bizonyítást. Az a körülmény, hogy nemcsak a felperes javára, hanem terhére írható tényeket is feltárt, nem teszi az eljárást jogsértővé vagy elfogulttá. A felperes munkavállalási céllal tartózkodott Magyarországon, e célból kívánta tartózkodását legalizálni. A

tartózkodási cél ebben az esetben a munkavállalás, nem pusztán ürügy a magyarországi jelenlétre, annak meg is kell valósulnia (Harmtv. 20.§ (1) bekezdés a) pontja). A külföldi személy munkavégzése kétoldalú, egyfelől a munkavállaló részéről történő ajánlat, másfelől a munkáltató, közvetve a munkaerő piac fogadókészségén is múlik. A jelen gazdasági helyzet, benne a munkanélküliség nagyságrendjének kérdése, mint háttér is alátámasztja, hogy a jogalkotó a külföldiek munkavállalását nem pusztá formalitásként engedi létrejönni. A fentiekre is tekintettel egyetért a Kúria azzal, hogy a külföldi munkavállalás célú tartózkodása csak tényleges munkavégzés esetén valósul meg, melyet a hatóság jogszabályi előírás alapján köteles ellenőrizni (Vhr. 67.§-a). Ebből eredően a csak papíron létező munkavállalás nem felel meg a jogalkotói akaratnak, miként ezt több, a Kúria által is hatályában fenntartott bírói döntés alátámasztott, melyekre az alperes alappal hivatkozott. A fentiekre tekintettel a NAV bejelentés, illetőleg az utólagosan becsatolt munkáltatói nyilatkozat a valós munkavégzés alátámasztására nem elegendő bizonyíték.

Egyetért a Kúria az elsőfokú bíróságnak a felperesi banki megtakarítással kapcsolatban kifejtett álláspontjával is. A felperes két alkalommal igazolta ugyan, hogy bankszámláján van egy bizonyos pénzösszeg, de a pénz folyamatos rendelkezésre állását nem bizonyította. Ugyanakkor téved a felperes, amikor felrója, hogy a hatóság gyermeke megtakarítását nem vizsgálta. A felperes érdeke és együttműködési kötelezettsége körébe esik, hogy a rá kedvező tényeket és azok bizonyítékait a hatóság tudomására hozza. Ezt a felperes elmulasztotta, melynek terhét viselni köteles.

Végül rámutat a Kúria arra, hogy a hatóság valóban feltárta a felperes magyarországi tartózkodásának előzményeit, amely tények a tényállás részét képezik ugyan, de nem ezekre a tényekre alapította döntését, mellyel ellentétes állítását a felperes sikerrel nem támasztotta alá.

Minderre tekintettel a Kúria a jogerős ítéletet a Pp. 275.§ (3) bekezdése alapján hatályában fenntartotta.

Az alperest a felülvizsgálati eljárásban nem jogi képviselő képviselte, így felszámítható perköltsége - pernyertessége ellenére - nem keletkezett.

A pervesztes felperes a Pp. 270.§ (1) bekezdése folytán alkalmazandó Pp. 78.§ (1) bekezdése és a 6/1986.(VI.26.) IM rendelet 13.§ (2) bekezdése alapján köteles a tárgyi illetékeljegyzési jog miatt le nem rótt felülvizsgálati illeték viselésére, melynek összegét a felülvizsgálati kérelem előterjesztésekor hatályos, az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény 50.§ (1) bekezdése alapján állapította meg a Kúria.

Budapest, 2014. április 16.

**Dr. Tóth Kincső s.k. tanácselnök, Dr. Rothermel Erika s.k. előadó
bíró, Dr. Szilas Judit s.k. bíró**